

KNIHA ZO SÉRIE Z TELA A OHŇA
1. ČASŤ

ZRODENA
Z
KRVI
A
POPOLA

AUTORKA BESTSELLEROV PODĽA NEW YORK TIMES

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

ZRODENÁ Z KRVI A POPOLA

1. část

JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Jennifer L. Armentrout: Born of Blood and Ash –
Flesh and Fire Book #4 (Published by Blue Box Press, an imprint of Evil Eye
Concepts, Incorporated) preložili Zuzana Trstenská a Miriam Ghaniová.

Translation © 2025 by Zuzana Trstenská and Miriam Ghaniová

Zodpovedný redaktor: Matúš Mikšík

Jazyková korektúra: Mária Danihelová

BORN OF BLOOD AND ASH: Flesh and Fire book 4 © 2024 by Jennifer

L. Armentrout

All rights reserved

Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko

Webová stránka: zelenykocur.sk

Cover Design © Hang Le

Grafická úprava: Design Amorandi

Úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-46-8

EAN 9788069010468

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat',
skenovat' ani distribuovat' v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho
písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa na pirátstve materiálov chránených
autorským právom ani také správanie nepodporujte. Príbeh v tejto knihe je
vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej
predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či
mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.

Venovanie

Pre učiteľov a knihovníkov – neviem, ako to zvládajte.
Každý z vás je skutočný hrdina.

POZNÁMKA PRE ČITATEĽA

Táto kniha obsahuje témy a/alebo pasáže, ktoré môžu byť pre niektorých čitateľov náročné. Hoci sa v texte nenachádzajú žiadne opisy takýchto skutkov, spomína sa tu sexuálne napadnutie, samovražda, smrť detí aj verbálne, psychické a fyzické násilie.

Ak sa potrebujete o svojich skúsenostiach s niekým porozprávať, existujú združenia, ktoré vám pomôžu.

Národná linka pre ženy zažívajúce domáce násilie je bezplatná non-stop linka na telefónnom čísle 0800 212 212.

Krízová linka pomoci je bezplatná služba, ktorú môžete kontaktovať telefonicky na čísle 0800 500 333, emailom na adrese poradna@ipcko.sk alebo cez chat na stránke:

www.krizovalinkapomoci.sk.

MIZEUM

THYJINE PLÁNE

SIRTA

KITHREIA

HORA IOTHO

IOTHO

CALLASTINE OSTROVY

MIDAS

TRITÓNOVE OSTROVY

MESTO BOHOV

* AIOSINE STROMY

* COROV PALÁC

HYGEIA

DALIOS

* ZALÁRE

KRAJINA KOSTI

Asher

Nyktos, známy aj ako Asher, Ten, ktorý je požehnaný, Strážca duší, prvotný boh obyčajných ľudí a koncov, prvotný boh smrti a momentálne tiež boh totálnej netrepezlivosti, odmietal stáť na chodbe pred svojimi komnatami.

Bolo to posledné miesto, kde chcel Ash byť, keď dokázal myslieť len na to, že jeho kráľovná – družka jeho srdca, jeho manželka, celý jeho svet – naňho čaká v ich posteli.

Odišiel od nej pred niekoľkými minútami, jeho telo však doslova vibrovalo potrebou vrátiť sa k nej. Dívať sa na ňu. Dotýkať sa jej. Pripomínať si, že je v bezpečí, živá a zdravá. Že jej povýšenie a po ňom nasledujúce hodiny neboli len nádherným snom.

Ash si zúfalo pripomínal, že napriek všetkému, čo urobil, aby sa pred ostatnými uzavrel, dokonca zašiel až tak ďaleko, že si dal odstrániť *kardiu*, sa aj tak do seba zamilovali, hrubé štíty okolo ich srdiec popraskali a zátarasý, ktoré postavili, aby sa navzájom chránili, sa zborili. Samotná Ashova vôľa sa celou mocou vzoprela osudu. *Obaja* sa vzopreli osudu.

A toto všetko sa stalo pre to, čo bolo najnepredvídateľnejšie. Neznáme a nepísané.

Jediná vec mocnejšia ako osud...

Pravá láska srdca, spriaznené duše.

Tento rozhovor s Nektasom však bol dôležitý. Musel sa usku-
točniť.

Preto bude trpezlivý.

Alebo bude prinajmenšom akceptovať toto prerušenie.

„V kráľovstve je pokoj,“ oznámil mu Nektas potichu.

„Zatiaľ.“

„Zatiaľ,“ súhlasil draken a čierne vlasy s karmínovými pra-
meňmi mu skĺzli za plece. „Hranice medzi Krajinou tieňov
a Vathi sú pokojné. Rovnako ako obloha. Attes ani Kyn sa ne-
pohli.“

Ash si Attesom nelámal hlavu – niežeby nechcel tomu svi-
niarovi stiahnuť kožu. Ruku spustenú pri boku zovrel v päšť. Nie, brata prvotného boha súladu a vojny plánoval pomaly, bo-
lestivo vypitvať a začať tým, že mu odreže kúsok tela za každé
slovo, ktoré Ashovi povedal, kým bol uväznený – bez ohľadu
na to, či bolo pravdivé alebo nie.

*„Jeho Veličenstvo bolo natoľko láskavé, že mi ju ponúklo,
keď sa jej nabaží.“ Kynove oči sa leskli sadistickou rados-
ťou, keď sa postavil Ashovi priamo pred tvár, pretože ho
považoval za úplne podrobeného. „Nemyslím, že sa jej to
páčilo,“ zasmial sa. „Pochybujem, že sa jej bude páčiť, keď
jej strčím vtáka do zadku, ale nakoniec si to obľúbi. Do-
konca bude prosiť o...“ Jeho slová uťal klokot krvi v hrdle
a nadávky.*

Ash natiahol kostené reťaze natoľko, aby vedel zdvihnúť ru-
ku a vraziť mu prsty do krku. Prišiel pritom o polovicu pokož-
ky a kus kosti, ale bolo mu to jedno. S radosťou by to urobil
znova a znova. Taká silná bola jeho zúrivosť.

Stále bola taká silná.

Len ju držal na uzde.

Oči farby vyleštených zafírov hľadeli do Ashových. Ešte stá-
le si nezvykol na to, ako teraz vyzerali drakenove oči, no spo-
znal v nich pochopenie. Nektas dobre vedel, nad čím uvažoval.

Nepotreboval na to žiadne puto. Nie keď bol pre Asha tento najstarší z drakenov ako otec *a* brat.

Nektasov pohľad sklízol popri Ashovi k dverám spálne. „Kolis sa ukrýva.“

Tiene sa tlačili na Ashovo telo a svetlá nástenných svietnikov divoko blikali na celej chodbe. Strýkovo meno v ňom vyvolávalo takú zlosť, že to, čo Ash cítil ku Kynovi, bolo v porovnaní s tým nič.

Pretože Ash to *vedel*.

Kolis pri návšteve Asha tiež rád rozprával. Rozdiel bol v tom, že bol múdrejší ako Kyn a dával si pozor, aby si od Asha udržal bezpečný odstup, keď o Sere hovoril, akoby bola jeho majetkom. Ash začal sánku a svetlá sa jasne rozžiarili.

„Ash,“ upozornil ho Nektas jemne a vstúpil do osobného priestoru prvotného boha. Modrá v jeho očiach horela rovnako jasne ako svetlá na stene.

„Už som sa ovládol,“ Ash sa nadýchol a prinútil prudkú, tmavú energiu ustúpiť.

Draken nadvihol obočie. „Si si tým istý?“

Musel byť. „Áno.“ Prečistil si hrdlo a svetlá okolo nich pohasli. „Ako dlho podľa teba bude skrytý?“

„Ťažko povedať. Niekoľko dní? Týždeň?“ Nektasov pohľad opäť zaletel k dverám spálne. „Predpokladám, že Sera sa má dobre.“

Sera sa mala dobre. Bola dokonalá. Napriek tomu Ash prikývol. „Má.“

„To sa mi uľavilo.“ Nektas sa odmlčal. „Aj keď si mi hrozil, že ma zabiješ, keď som naposledy zaklopal.“

Ash cítil, ako sa mu do tváre vkráda teplo, jasne si pamätal, ako Nektasovi povedal, že ho zabije, ak neodíde od dverí. No mal na to dobrý dôvod – veď len chvíľu predtým vytiahol prsty zo Serinej sladkosti. „Hej.“ Znova si odkašľal. „Prepáč mi to.“

Nektas sa zachechtal. „Nemusíš sa ospravedlňovať. Pamätám si, aké to je...“

Svetlo v drakenových očiach zmatnelo a, dokelu, Ash to v hrudi pocítil silnejšie a hlbšie ako predtým. Pretože aj po všetkých stratách, ktoré zažil – svojich rodičov a tých, na ktorých mu záležalo –, to nebolo nič v porovnaní so stratou svojej druhej polovice. Svojho všetkého.

A Nektas túto stratu poznal.

Kolis sa o to postaral.

Ash chytil drakena za plece. „Prísaha, ktorú som ti dal predtým, sa nezmenila. Kolis zaplatí za to, čo urobil tebe a drakenom.“

Nektasovi sa pri hlbokom nádychu rozšírili nozdry. „Viem.“

„Dobre.“ Keď Ash spustil ruku, zlatý vír manželského odtlačku na chrbte jeho ľavej ruky sa rozžiaril. „Viem, že ostatní chcú odo mňa viac než len krátke informácie a chcú vidieť Seru.“

„Musia ju vidieť?“, odpovedal Nektas a prekrížil si ruky na hrudi. „Na vlastné oči.“

Ash to chápal. Ostatní potrebovali vidieť, že Sera je stále tá, ktorú poznali, potvrdiť si, že počas povýšenia nestratila svoje ja a je presne tým, čo všetci cítili.

Pravá prvotná bohyňa života.

Ale musia počkať.

„Ešte som nemal príležitosť sa s ňou poriadne porozprávať,“ začal Ash.

„To by mi ani nenapadlo,“ odvetil Nektas sucho.

Na Ashových perách sa objavil slabý úsmev, ale potom rýchlo zmizol. „Musím sa pohovárať so Serou, kým sa zmierim s tým, že sa pred ňu niekto postaví. *Hocikto*,“ povedal. „Musím sa uistiť, že je v poriadku.“

Nektas prikývol. „Zakúsila toho veľa.“

„Zakúsila.“ Vedel to, hoci sa s ním Sera o podrobnosti jej uväznenia nepodelila.

No Ash to *vedel*.

Aj keby Kolis s Kynom toľko netárali, Ash nikdy nezabudne, ako zúfalo chcela vedieť, či ju stále vidí rovnako. A vedel, pre-

čo sa na to pýtala – napriek jej tvrdeniu, že sa jej v skutočnosti nič nestalo. Presne vedel, čo je možné niekomu urobiť, aby sa niečoho takého bál. Koniec koncov, mal v tej zasratej aréne skúsenosti ako svedok aj ako nedobrovoľný účastník.

V hrdle mu uviazol uzol smútku a hnevu, nedovolil však, aby ho to zadusilo. Ak by to urobil, zadusilo by to aj ju. „Bude potrebovať nejaký čas na zorientovanie,“ povedal. „Potrebujem, aby si sa o to postaral.“

„Spravím to,“ ubezpečil ho Nektas bez váhania. „Zabezpečím, aby vám ostatní dali po zvyšok večera a noci pokoj. Budem naďalej hliadkovať, ak by sa nejakí idioti rozhodli, že dnes je dobrý deň umrieť.“

Ashovi sa na perách objavil nespútaný úsmev. Tá posledná časť sa mu páčila. „Možno budem potrebovať viac ako jednu noc.“

„To je problém na iný deň. Keď sa k nemu dostaneme, budeme ho riešiť.“

„Ak bude treba, zastavím čas,“ varoval ho Ash.

Draken nadvihol jeden kútik úst a jeho pozornosť sa presunula na dvere. „Myslím, že ťa v tom predbehne.“

Ash sa potichu zasmial. Nektas mal v tomto odhade pravdepodobne pravdu. „Si...“ Odmlčal sa, keď sa mu do hrdla náhle vtisla trpká pachúť nepokoja, emócia, o ktorej vedel, že nie je jeho. Chrbtica mu stuhla. „Musím sa k nej vrátiť.“

Nektas prikývol. „Sníva.“ Pohľadom sa vrátil k Ashovi. „A jej sny sú plné nepokoja.“

Prekvapenie prerazilo ťažobu v Ashovej hrudi. „Už si sa k nej pripútal?“

„Pripúťali sme sa k nej, len čo sa narodila.“ Nektasove oči zažiarili namodro. „Iba sme to nevedeli.“

Ako to mohol niekto z nich vedieť? Málokto tušil, že jeho otec Eythos vložil svoje – a Ashove – posledné uhlíky života do smrteľnej pokrvej línie. A tí, čo to vedeli, nepatrili do jeho kruhu blízkych. Veď ani neočakávali, že smrteľníčka prežije

povýšenie a stane sa prvotnou bohyňou. Pre všetkých to bolo úplne neznáme teritórium.

Ash sa začal otáčať, potom sa zastavil. Potreboval povedať ešte niečo. „Ďakujem.“

Nektas naklonil hlavu. „Za čo?“

Ashovi sa na perách objavil smutný úsmev. Položil drakenovi ruku na zátylok. „Za tvoju pomoc a vernosť počas všetkých tých rokov.“

Nektas mu gesto opätovoľ a hmotnosť drakenovej ruky Asha uzemnila. „Naša vernosť k tebe bola ukovaná v plameňoch obetí, ktoré si priniesol, a z tvojej silnej vôle, Ash. Naše puto k tebe bolo vybojované a nie je o nič menej silné ako *notam*.“

Ash uznal jeho slová a nadvihol bradu. „A Sera?“

V Nektasovom pohľade sa objavil náznak súhlasu. Usmial sa. „Zaslúžila si ho napriek tomu, že si ho nemusela zaslúžiť.“ Stísol Ashovi plece a potom spustil ruku. „Postaraj sa o ňu.“

„Vždy,“ prisahal Ash a bola to naozaj prísaha – prísaha, ktorú bude plniť celú večnosť.

Ash nechal Nektasa na chodbe a vrátil sa k Sere. Potichu vkĺzol do spálne. Okamžite mu na ňu padol zrak a čas akoby sa zastavil.

Ležala na chrbte, blondávé kučery so strieborným nádychom mala napoly rozprestreté na vankúši a na jednom odhalenom pleci. Pristúpil k posteli a sledoval tie kučery až k miestu, kde cez pramene presvitala ružová špička jej prsníka, a potom k prikrývke, ktorú cez ňu prehodil pred odchodom z izby.

Pri pohľade na ňu sa mu vnútro zovrela potrebou, ale svoju túžbu ovládol – to mal pravdepodobne urobiť, len čo sa prebudila. Ale, dočerta, stratil nad sebou kontrolu. Neľutoval to, čo spolu v niekoľkých posledných hodinách robili, a vedel, že ani ona nie, no zároveň sa mal zachovať rozumnejšie.

Ako povedal Nektas, Serina myseľ a telo toho veľa prežili a dôkaz jednej z týchto udalostí mala teraz vrytý do výrazu tváre.

Obočie v odtieni medzi tmavou blond a hnedou mala zvráštene a uprostred neho sa objavila malá vráska. Pehy na jej tvári – všetkých tridsaťšesť – ostro vynikali na jej pleti, bledšej ako obyčajne. Tmavé mihalnice sa mykali na pokožke jej líc.

Snívala. A bol to sen plný nepokoja a úzkosti.

Ashom sa prehnalo napätie, keď odhrnul prikrývku a ľahol si do postele vedľa nej. Pozeral na ňu a ostrá chuť citróna sa stupňovala.

Chcel vedieť, o čom sníva, aj keď sa tomu jeho slabšia stránka bránila.

Pretože si nebol istý, čo by urobil, keby sa to dozvedel. No ak by mal hádať, pravdepodobne by to bolo podobné tomu, pred čím ho pred rokmi varovala vízia – tá, ktorú si tak nesprávne vyložil. Že vo svojom hneve podpáli ríše a nezanechá za sebou nič iné ako smrť a deštrukciu.

Keď pomyslel na Kolisa, presne taký hnev cítil. Taký bezohľadný a divoký, že by pokojne nechal ríše rozpadnúť sa na prach, ak by to znamenalo môcť na vlastné oči sledovať Koli-sovu smrť. Bolo mu totiž jedno, koľko duší jeho činy pošlú cez Asfodelské stĺpy. Naozaj mu to bolo jedno. Hlavne, že sa Sera už nikdy nebude musieť báť toho hajzla.

Jeho hnev by však Sere nevyhnutne ublížil. Život by nemohol existovať bez smrti. A naopak. Jeho hnev by znamenal zánik ríš. *Ich zánik.*

Takže sa musel veľmi rýchlo upokojiť.

Ash ju pozoroval a uvedomoval si, že keby o tom vedela, pravdepodobne by mu vrazila. Jeho pery sa zvlنili do slabého, krátkeho úsmevu. Zdalo sa, že sa trochu upokojila, stále však cítil jej nepokoj. Dúfal, že to, čo ju trápilo, prejde. Zdráhal sa ju zobudiť. Sera zaspala krátko po ich milovaní a potrebovala si oddýchnuť. No po niekoľkých minútach, kým nad ňou bdel, sa jej obočie opäť zvráštilo. Trhlo jej rukou a potom stisla prikrývku tak silno, až jej zbeleli hánky. Doľahla naňho ďalšia emócia.

Horká a dusivá.

Strach.

Potom vydala zvuk, ktorý od nej Ash počul len zriedka.

Sera *zakvílila*.

Potom zakričala slovo.

Len jedno.

Nie.

Celá Ashova bytosť sa náhle rozštiepila.

Hej, doriti. Iba tak tam ležať a nič nerobiť, aj keď mala len nočnú moru, bolo neznesiteľné a jeho vnútro sa zmenilo na ľadovú zmes hnevu a smútku. Keď zdvihol ruku, ramenom mu prebehol záchvev.

Spamätaj sa, prikázal si. Práve teraz Sera nepotrebovala jeho hnev. Zavrel oči a vyčistil si myseľ. To, čo potrebovala, bolo všetko, čo si sám odoprel, potom čo zakúsil Kolisove tresty a podriadil sa požiadavkám tej prvotnej mrchy Veses. Sera potrebovala útechu a stabilitu. Podporu. Chvenie ustalo. Hrud' sa mu uvoľnila.

Potlačil svoj smrtonosný hnev. Zľahka sa dotkol jej tváre, sánka mu stuhla, keď sa zachvela v spánku, vytryskol z nej náboj energie, vnikol doňho a pohladil jeho prvotnú podstatu.

Ash ju pobožkal na čelo a vráska medzi obočím sa zmenšila. „Sera,“ prihovoril sa jej a nechal do hlasu preniknúť trochu svojej moci. Bola tu šanca, že to nevyjde – božský nátlak nemohol proti iným prvotným bohom použiť nikto iný ako prvotný boh života –, ale Sera len nedávno prešla povýšením a ešte ani zďaleka nebola v plnej sile. Dúfal, že to zafunguje, a potom ho zamrzelo, že v to dúfa. Hnusilo sa mu, že to spravil. No ešte viac sa mu hnusil jej strach. „Zobud' sa, *liessa*.“

Ashov hlas ma prebral zo spánku. Cítala som, ako sa mi spomaľuje tlkot srdca, a prinútila som sa nasucho, takmer bolestivo prehltnúť. Hrdlo ma bolelo, akoby som kričala niekoľko dní či dokonca rokov. No od odchodu z Mesta bohov som nekričala. Vlastne od odchodu z Dalosu.

Chladné pery sa mi dotkli líca a ja som sa okamžite pritúlila k príjemnému dlhému, pevnému telu. Ruka sa zdvihla a poskytla mi priestor, aby som sa mohla pritísnuť k jeho hrudi.

Všetko napätie ma opustilo, tak som sa pri ňom uvoľnila. Tak na mňa pôsobil. Upokojila som sa. Každá časť môjho ja.

Oprela som sa mu rukou o bok a pritísla som pery na priehlbínu na jeho krku. „Neplánovala som zaspať.“

Ashove pery sa dotkli môjho temena. „To je v poriadku, *liesa*.“

Niečo *krásne*.

Niečo *mocné*.

Vždy keď to slovo vyslovil, zalialo ma ako jemné pohladenie a naplnilo moje srdce silným pocitom, že niekam patrí, som chcená a cenená – čo som celý život zúfalo chcela cítiť.

„Snívala si,“ povedal potichu.

Zovrelo mi žalúdok. Kričala som niečo? Preto ma tak škriabalo v hrdle? „Naozaj?“

Nastala odmlka. „Nepamätáš sa?“

„Nie,“ zaklamala som a pocítila pálenie na pokožke. „Robila som niečo divné?“

Jeho pery mi opäť prešli po čele. „Nie, *liessa*. Len si bola nepokojná.“

Vďaka bohom.

Pritúlila som sa k nemu a využila som ho ako svoju osobnú chladiacu prikrývku. „Ako dlho som spala?“

„Vôbec nie dlho.“ Ash mi položil ruku cez pás. „Menej ako pol hodiny.“

Zaborila som mu tvár do krku a usmiala som sa. „Prečo mám pocit, že klameš?“

„Lebo klamem.“

Vyšiel zo mňa chrapľavý smiech a jeho ruka sa na moment napla a zovrela ma silnejšie. „Takže si sa len snažil, aby som sa necítila zle, že som zaspala, hoci som niekoľko dní strávila v stáze?“

„Spánok, ktorý si zažila v stáze, nemusel byť nevyhnutne pokojný,“ vysvetlil mi s takou trpezlivosťou, akej by som ja ani zďaleka nebola schopná. „Nie keď telo prechádza takými drastickými zmenami.“ Odmlčal sa. „A ja som ti po prebudení nedovolil poriadne si oddýchnuť.“

Spomienky – niektoré sladké a iné priam škandalózne – na hodiny po mojom prebratí sa zo stázy sa mi vynorili v mysli a skrútili mi prsty na nohách. „Vôbec sa nestážujem na nedostatok odpočinku.“

Temne zmyselný chichot ma poštekľil na temene. „To som si ani nemyslel.“ Do jeho tónu sa vkradol náznak nefalšovanej mužskej samolúbošti. „Ale povýšenie si vyberá svoju daň. Potrebuješ si oddýchnuť.“

„Nemám pocit, že by som potrebovala odpočívať,“ namietla som. Povedala som to priamo do hrude, na ktorej som bola stále prilepená.

„Mala by si.“ Opatrne mi vtisol koleno medzi nohy a dostal sa ku mne ešte bližšie. „Máme čas. Máme toľko času, koľko potrebujes.“

Čas? Čo je to za smiešny koncept? Iste, mali sme ho, ale koľko? Ani zďaleka nie dost. A to sme ho už množstvo strávili v posteli bozkávaním, ochutnávaním, šukaním a milovaním, zatiaľ čo sme vytrvalo ignorovali kráľovstvo mimo postele.

Ignorovali sme to, čo nás čakalo.

A hoci som si neželala nič iné, len zostať na tomto mieste, kde sa nás nič nemôže dotknúť, pod pokožkou mi bublal nepokoj. Čakalo nás toho toľko, s čím sme sa museli popasovať, a ani jeden z nás nebol na väčšinu z toho pripravený.

Počnúc tým, čím som sa stala.

Ash mierne pootočil hlavu a pritisol mi pery na holé rameno. Prsty sa mu pritom zamotali do mojich kučier. „Už som ti vravel, že máš krásne vlasy?“ spýtal sa.

Zrazu sa mi prudko skrútil žalúdok.

Nebolo to prvýkrát, čo to povedal. Asha fascinovali moje vlasy, rovnako ako mňa jeho úsmevy. Páčil sa mu ich svetlý odtieň. Zazdalo sa mi, akoby vzduch náhle oťažel a zastavil sa. *Nádyh*. Cítala som dusivú vôňu zatuchnutého orgovánu. A bez ohľadu na to, ako veľmi som nechcela, videla som pred sebou pravého prvotného boha smrti, jeho pohasínajúci krivý úsmev. Díval sa na – nie, *skúmal* – farbu mojich vlasov. Počula som Kolisov hlas...

„Nenávidel moje vlasy,“ vyhrkla som a srdce mi búšilo do rebier ako kladivo. Pevnejšie som zatvorila oči, až som videla záblesky bieleho svetla.

Ashove prsty sa zastavili. „Čo?“

„Kolis,“ zašepkala som a vtedy som si uvedomila, že mu stís-kam rameno. Bola som s Ashom, obklopená jeho vôňou citrusov a čerstvého vzduchu. Vo vlasoch som mala *jeho* prsty. Bola som v Krajine tieňov. V bezpečí. Povýšená a silná. Chránená. Ale čo je najdôležitejšie, bola som viac než schopná sa ubrániť.

Prinútila som sa uvoľniť. „Nenávidel ich farbu a často o tom rozprával.“

Do Ashovho tela sa vlialo napätie a jeho pokožka ešte viac ochladla.

Doriti.

Nechcela som ho pripraviť o mier v duši. Hoci som ho oň možno nepripravila ja. Možno za to mohol Kolis – ktorý tu ani nebol.

Ashova hrud' sa zdvihla proti mojej, keď sa zhlboka nadýchol. „Ďalší príklad toho, aký je Kolis zasraný idiot.“

„Sotória mala ryšavé vlasy,“ vysvetlila som mu, lebo som si nedokázala pomôcť, a predstavila som si, ako samu seba udieram do krku. „Myslím, že v tom bol celý problém.“

„Je mi jedno, ako vyzerali jej vlasy.“

„Veď to predsa nebola jej vina,“ povedala som a hneď som sa pustila brániť dušu, ktorá vo mne vďaka Ashovmu otcovi donedávna prebývala. Teraz bola Sotória – jediná osoba, ktorá mohla Kolisa skutočne zabiť – v diamante zvanom Hviezda. Cítila som však, že ju musím chrániť.

Pravdepodobne to tak navždy ostane.

„To som ani nepovedal.“ Jeho ruka sa zahĺbila do masy kučier a potom mi nežne zaklonil hlavu. „Sera?“

„Prosím?“

„Pozri sa na mňa.“

Azda som sa naňho nepozerala? Nie. S horiacou tvárou som otvorila oči. Delilo nás len niekoľko centimetrov a jediné, čo som videla, boli husté čierne riasy lemujúce dúhovky farby vychladnutého železa posiate bielymi pruhmi a osvetlené žiarou zádychu.

„Chcem, aby si sa na mňa pozerala, kým ti dávam tento sľub.“ Jeho hlas bol tvrdý, ľadový ako tá najchladnejšia, najkrutejšia kobka, čo bolo v úplnom rozpore s tým, ako nežne so mnou zaobchádzal. „Viem, že Kolisa nemožno zabiť. Ešte nie. No ja mu ublížim. Veľmi. Donútim ho, aby si želal vlastnú smrť. Bude o ňu prosíkať.“

Po pokožke mi prebehol mráz. O jeho prísaha som nepochybovala. Ani na sekundu. A hoci som sama chcela byť tou osobou, ktorá spôsobí tomu úchylákovi nepredstaviteľnú bolesť, Kolis zabil Ashovho otca aj matku. A toľko ďalších. Kolis spôsobil Ashovi oveľa viac bolesti, než som dokázala pochopiť.

„Nemám nič proti,“ odpovedala som. „Ak ma s ním necháš niekoľko minút osamote. S veľmi ostrým predmetom.“

„Dohodnuté.“ Do prstov vzal niekoľko prameňov mojich vlasov.

„Ja...“ Odmlčala som sa, lebo ma rozptýlil. Z tejto vzdialenosti som mala pred sebou celú Ashovu tvár a videla som ho – *naozaj* som ho videla. Naraz sa ten neustály, takmer chaotický prúd myšlienok spomalil. Skúmala som jeho črty a akékoľvek pomyslenie na ríše sa rozplynulo. Naplnil ma úžas.

Bolo to, akoby som ho videla po prvý raz.

Všetko sa mi na ňom zdalo jasnejšie. Details boli zjavné, živé a rozmanité. Jeho husté, vlnité vlasy – dokonca aj vlhké – mali rôzne odtiene hnedej, niektoré boli tmavé a iné svetlé, zmiešané s náznakmi gaštanovej. Jeden prameň, ktorý už schol a mierne sa vlnil, mu bozkával kútik plných pier, ktorých farba bola niekde medzi ružovočervenou a hnedou. Ďalšia ležala na silnej, ostrej línii jeho sánky. Videla som náznak strniska, ktorý by som predtým svojimi smrteľnými očami nezbadala.

Dobří bohovia. Ako to, že som si to nevšimla, len čo som sa prebrala zo stázy?

Obočie, ktoré sa hodilo k najtmavším odtieňom jeho vlasov, sa zvrástilo. „Sera? Si v poriadku?“

„Áno.“ Odtrhla som od neho pohľad, oprela som sa o lakeť a poobzerala sa po spálni.

Pri posteli svietila len malá nočná lampa. Za normálnych okolností by to nestačilo na to, aby som rozoznala nejaké skutočné details, ale bolo mi jasné, že Ash nie je to jediné, čo vidím lepšie. Vchod do kúpeľne zostal otvorený a cez ňu som dovidela až k ďalším dverám, ktoré viedli do súkromnej

miestnosti používanej na stretnutia, počas ktorých chcel byť Ash blízko svojich osobných komnát. Videla som toaletný stolík a vedela som rozoznať slabé žilky sivej farby v mramore. Videla som tiež stopy po štetci vo farbe na dverách. Dokonca aj odlesk na stenách z kameňa tieňov, kam svetlo lampy nedosiahlo.

Zovrelo mi žalúdok, keď som si spomenula na to, čo povedal falošný kráľ bohov o kameni tieňa. Že je to hornina: kombinácia všetkého, čo sa roztavilo v dračom ohni – vrátane ľudí – a potom vychladlo.

Bohovia, aj tak ma to znechutilo.

Jeho ruka sklízla z mojich vlasov a padla mi na bok. „Nevyzeráš, že si v poriadku.“

„Môže za to môj zrak. Vidím veci lepšie. Izbu. Teba.“ Pozrela som sa naňho. „Ako som mohla byť taká nepozorná, že som si to všimla až teraz?“

Uvoľnenie napätia okolo jeho plných pier bolo okamžité. „Odkedy si sa prebrala zo stázy, bola si trochu zaneprázdnená.“

„Až *taká* zaneprázdnená?“

Nadvihol jeden kútik. „Je tiež možné, že tvoje zmysly sa ešte len začínajú vyostrovat’.“ Sklopil mihalnice, ktoré mu zatienili oči. „Nie vždy je to okamžité a často sa to deje v postupných fázach, čo môže trvať aj niekoľko hodín. Dokonca niekoľko dní.“

Opäť som sa rozhládla po spálni. Ťažké závesy zakrývali balkónové dvere. „Ako dlho to trvalo tebe?“

Chladné končeky jeho prstov mi prešli po obline prsníka, uchopil jednu kučeru a odhrnul mi ju z pleca, aby mi ju mohol zasunúť za ucho. „Môj zrak sa zlepšil okamžite.“

Prevrátila som oči. „Ako inak.“

Úsmev sa mu ešte o niečo viac rozžiaril. „Môj sluch sa zlepšil v priebehu niekoľkých hodín, ale zvyšku to trvalo niekoľko dní.“

„Zvyšku?“

„Vnímanie nenápadných zmien v ľuďoch okolo mňa a v prostredí,“ objasnil. To spôsobilo, že som sa zamračila, pretože som si vôbec nebola istá, čo to malo znamenať. „A porozumenie drakenom sa tiež dostavilo až o niekoľko dní.“

Preblesklo mnou prekvapenie. Pozrela som sa naňho a potom sa vo mne ozval ten zvláštny pocit poznania. Ash naozaj *rozumel* drakenom. Dokázali to všetci povýšení prvotní bohovia, rovnako ako niektorí z najstarších bohov.

Myslela som si, že žartoval alebo len dokázal vycítiť, čo si myslia, pretože poznal ich emócie. Ale bola to kombinácia oboch. Vnímanie ich všeobecných nálad či potrieb aj schopnosť počuť ich myšlienky.

„Nazýva sa to *te'lepe*,“ pokračoval. „Je to čosi ako puto. *Notam*, ktorý umožňuje drakenom prenášať svoje myšlienky na nás. Môže sa dokonca vytvoriť aj medzi nimi a bohmi, ak sa v ich prítomnosti cítia výnimočne dobre.“

Notam? Zamračila som sa. Nespomínal to Attes? Snažila som sa predstaviť si, že v mysli počujem hlasy drakenov, no nedokázala som to. „Takto nás nemôžu počuť, však?“

Ash pokrútil hlavou. „Ja s nimi nedokážem komunikovať priamo, ale môj otec to vedel. Takže by si to časom mala zvládnuť aj ty.“

Skôr než som stihla spracovať jeho slová, vtiahla som si medzi zuby spodnú peru a bodla som sa do nej špičkou tesáka. „Bohovia,“ zasyčala som a vystrúhala grimasu. „Týmto tempom budem o chvíľu bez pery.“

Zasmial sa, hoci ten zvuk bol sotva počuteľný. Napriek tomu som zachytila rozdiel v zafarbení. Zbožňovala som jeho smiech, lebo som vedela, že rovnako ako ja žil veľmi dlho bez smiechu. Teraz v tom však nebola žiadna ťarcha. Žiadna zdržanlivosť. Pripomienka toho, že už predtým mnou neuzatváral svoje vnútro.

Hoci ma štípali pery, sklonila som hlavu a priblížila ústa k jeho. Bozk sa začal nežne ako jemné vyznanie lásky, ale